

[Lykketoft]

Så har skatteministeren prøvet med dette lovforslag – og det anser jeg da for et udtryk for sidste øjeblikks dårlige samvittighed, at han har taget de akkumulerende investeringsforeninger ud af selskabsskattenedsættelsen, at have gjort afbigt over for den kritik, vi har rejst. Men sådan er det jo ikke i virkeligheden.

Alle, som har penge og magt over tingene og har kreditværdighed, kan organisere sig ud af det problem, af det arrangement, de laver, de akkumulerende investeringsforeninger. Og man kan lave disse spekulationer i den særlig lave selskabsskat i stor skala, også selv om det, der kalder sig akkumulerende investeringsforeninger, tages ud. Vi får genåbnet en hel masse skattespekulationer, og vi får forpestet det politiske klima, hvis man insisterer på at gennemføre dette forslag isoleret.

Det betyder ikke, at Socialdemokratiet afviser problemstillingen, og det ved alle – skatteministeren bedre end nogen anden. Vi har fremsat forslag, der i løbet af få år kan føre til, at både laveste personskat, virksomhedsskat, kapitalafkastskat og selskabsskat kan komme ned på omkring de 30 ved at udbrede skattegrundlaget, ved at anvende bruttoafgifter, der ligner andre landes arbejdsgiverafgifter. Det har vi endda været meget optaget af hurtigt at få forhandlinger i gang om, men regeringen har jo ikke været interesseret i det.

Jeg må meget indtrængende igen opfordre til, at man gør sig konsekvenserne af at køre dette her isoleret klart, både de politiske og de økonomiske, de provenumæssige og de moralske, at man besinder sig, og at man så til gengæld hurtigt får optaget forhandlinger om den sammenhængende skattereform, som vi har indtryk af at der i virkeligheden er meget bred forståelse for at der er brug for at gennemføre. Også her kan man sådan set hente moralsk støtte i Berlingske Tidendes leder i dag, og det skal man jo glæde sig over – det er så sjældent, det er tilfældet for mit vedkommende.

Afslutningsvis skal jeg gøre en meget kort bemærkning om lovforslag nr. L 86. Regeringen foreslår jo her, at man indfører et særligt lønsumsbidrag for de finansielle virksomheder.

Det er jeg ikke sikker på er klogt. Jeg havde lejlighed til det meste af dagen i går at deltage i en konference om København som finansielt centrum, hvor der netop var fokus på en lang række af de særlige danske forhold, der kunne

gøre det vanskeligt at opfylde et ønske om at gøre København til et finansielt centrum.

Forestillingen om, at det er klogt at lægge en særlig og forholdsvis høj særbeskatning på finansielle institutioner i den nuværende situation, bygger jo i virkeligheden på studier af fortiden og den kendsgerning, at banker og sparekasser tidligere betalte en meget stor del af selskabsskatten, fordi de havde store overskud, høje profitter.

Jeg tror, at den internationale konkurrence på dette område i de kommende år bliver meget voldsom, og at vi, hvis vi skal have mulighed for at fastholde en stor del af den nuværende beskæftigelse og aktivitet i Danmark, skal være meget varsomme med at lægge særskatter på dette område. Også derfor mener jeg, at der mangler en tilstrækkelig gennemtænkt sammenhæng i det udspil fra regeringen, som diskuteres her i dag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har noteret mig, at hr. Lykketoft åbenbart har haft brug for moralsk støtte i dag ved at læse Berlingskes leder, men jeg vil gerne spørge hr. Lykketoft, om han er bekendt med en artikel skrevet af økonomen Peter Birch Sørensen i bladet Sparekassen om skattereformen, dels om dens forudsætninger, dels om de senere økonomiske planer. Der bliver der gjort rede for, at forudsætningen for skattereformen var en rapport skrevet af det såkaldte Thorkil Kristensen-udvalg, tror jeg nok, hvor det bliver gjort klart, at der skulle være overensstemmelse mellem selskabsskatteprocent, skat på kapitalindkomst og proportionalsskatteprocenten for den personlige indkomst for de lave og mellemhøje indkomster.

Men selve skattereformen opnåede ikke dette. Det vil sige, at der allerede i den skattereform, der blev indgået mellem de seks partier, som hr. Lykketoft nævnte før, ikke var symmetri, som vi kalder det. Kartoffelkuren, som kom til noget senere, favoriserede en bestemt gruppe skatteydere, så der heller ikke var symmetri dér. KVR-planen, som blev lagt frem tidligere i år, havde ikke symmetri, og S-planen, som blev lagt frem lidt før i år, havde heller ikke symmetri.

Kort sagt: Symmetri har altid været idealet, men det har aldrig været opnået. Dansk skatte-